

9. Климюк О.Ф. Правоохоронні органи в системі органів виконавчої влади // Правове регулювання економіки : збірник наукових праць / Мін. освіти і науки України; Держ. вищий навч. заклад "Київський нац. економіч. ун-т ім. Вадима Гетьмана". – Київ, 2009. – № 9. – С. 91-101.
10. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів: Закон від 23.12.1993 № 3781-ХІІ // Відомості Верховної Ради України від 15.03.1994 р. – № 11. – стаття 50.
11. Ковальська В. Організаційно-правові аспекти реформування діяльності міліції в системі правоохоронних органів держави // Підприємництво, господарство і право : науково-практичний, господарсько-правовий журнал / Ін-т приватного права і підпр-ва АПрН України та інш. – Київ, 2008. – № 8. – С. 40-42.

УДК 342.9

Міленін П. О.,
заступник прокурора
Голосіївського району м. Києва

СИСТЕМА ПРИНЦИПІВ ДЕРЖАВНОГО КОНТРОЛЮ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ ОРГАНІВ ПРОКУРАТУРИ

Стаття присвячена дослідженню понять «принципи», «принципи контролю», «система», «принципи контролю за діяльністю органів прокуратури». Наведені наукові підходи до класифікації принципів контролю. Визначається система принципів контролю за діяльністю органів прокуратури.

Ключові слова: контроль, прокуратура, принципи контролю за діяльністю прокуратури, верховенство права, законність.

Статья посвящена исследованию понятий «принципы», «принципы контроля», «система», «принципы контроля за деятельностью органов прокуратуры». Приведенные научные подходы к классификации принципов контроля. Определяется система принципов контроля за деятельностью органов прокуратуры.

Ключевые слова: контроль, прокуратура, принципы контроля за деятельностью прокуратуры, верховенство права, законность.

The article investigates the concepts of "principles", "principles of control", "system", "principles of control over the activities of the prosecution." Is given scientific approaches to classification of principles of control over the prosecution. Determined the system of principles of control over the prosecution.

Keywords: control, prosecution, principles of control over the prosecution, the rule of law, legality.

Актуальність проблематики. Питання системи принципів державного контролю за діяльністю органів прокуратури є базовим, в контексті дослідження питання державного контролю за діяльністю органів прокуратури. Так, принципи лежать в основі самого державного контролю і є тими вихідними початками, на яких взагалі була розроблена концепція державного контролю. Загальновизнаним є те, що від того, наскільки добре будуть розроблені та вивчені підвалини державного контролю, на стільки ж залежатиме ефективність такого контролю.

Стан наукової розробки. Питанням системи принципів державного контролю за діяльністю органів прокуратури займалися такі вчені, як В.Б. Авер'янов, Ю.П. Аверін, О.Ф. Андрійко, Г.В. Атаманчук, О. М. Бандурка, В.Т. Білоус, В.М. Гарашук, І.П. Голосніченко, В.В. Городовенко, В.М. Горшенев, Л.Р. Грицаєнко, М.В. Косюта, А.В. Матвійчук, О.О. Марченко, О.Р. Михайленко, О.М. Музичук, М.О. Потебенько, М.В. Руденко, В.П. Рябцев, В.В. Сухонос, І. М. Склепенков, П.В. Шумський, М.К. Якимчук та інші.

Метою статті є дослідження системи принципів державного контролю за діяльністю органів прокуратури. Для реалізації даної мети потрібно виконати такі завдання: охарактеризувати зміст понять «принцип», «принцип права», «система», визначити ознаки принципів контролю, а також з'ясувати які принципи є основоположними у сфері державного контролю за діяльністю органів прокуратури.

Виклад матеріалу. Принцип (від лат. «principium» - першооснова, основа) як поняття теорії відображає в системі державного управління закономірності, відносини, взаємозв'язки між її елементами [1, с.147].

Р.Л. Іванов, досліджуючи проблему генезису принципів права, зазначає, що слід говорити про відправні начала самого права, а не про основоположні ідеї правосвідомості. Останні мають місце, вирішальне значення у встановленні та формуванні принципів, і в цьому плані їхні основні положення передують своїм корелятам у праві [2, с.13].

В доктрині загальновизнаним є те, що принципи права є тими категоріями, що об'єктивно притаманні праву. Система суспільних відносин регулюється не спонтанно, а відповідно до певних принципів, які органічно притаманні цій системі права. Принципи права стають реальними та дієвими регуляторами поведінки людей, які добре засвоюють загальні вимоги права, не завжди знаючи конкретні норми права. Тобто йдеться про суб'єктивне сприйняття принципів. Ґрунтуючись на цьому, принципи права необхідно розглядати з урахуванням єдності та особливостей об'єктивного та суб'єктивного аспектів [3, с.11].

Переходячи власне до принципів державного контролю за діяльністю органів прокуратури, вважаємо за необхідне наголосити, що дані принципи тісно взаємопов'язані між собою і становлять єдину систему.

Щодо поняття «системи», то у Великому тлумачному словнику сучасної української мови даються наступні варіанти визначення змісту: 1) порядок, зумовлений правильним, планомірним розташуванням і взаємним зв'язком частин; 2) форма організації, будова чого-небудь; 3) сукупність яких-небудь елементів, одиниць, частин, об'єднаних за спільною ознакою, призначенням; 4) сукупність способів, методів, прийомів здійснення чого-небудь; 5) побудова, структура, що становить єдність закономірно розташованих і функціонуючих частин однакового призначення [4, с.1320-1321]. Філософське розуміння цього слова передбачає сукупність елементів, які перебувають у певних відносинах і зв'язках між собою й утворюють цілісність [5, с.408].

Таким чином, звертаємо увагу, що принципи державного контролю за діяльністю органів прокуратури не існують ізольовано один від одного. Ми вважаємо, що дані принципи варто розглядати як впорядковану систему базових засад державного контролю, які визнають, насамперед, форму організації здійснення такого державного контролю за діяльністю органів прокуратури. Відтак, в рамках нашого дослідження під поняттям «система» ми будемо розуміти впорядковану систему базових засад.

На відміну від конкретних законодавчих приписів, ці вимоги є обов'язковими не лише для органів, посадових осіб та громадян, які покликані дотримуватися та виконувати закони, а й для законодавчих органів, котрі, утворюючи нові закони або корегуючи вже діючі, повинні рахуватися з загальноприйнятими демократичними вимогами або традиціями в тій чи іншій сфері [6, с.51].

О.М. Музичук у своєму докторському дисертаційному дослідженні дійшов висновку, що загальними ознаками принципів контролю є: 1. Вони прямо чи опосередковано закріплені в нормативно-правових актах, що дає змогу розглядати їх як норми-принципи, порушення яких тягне за собою юридичну відповідальність, насамперед, дисциплінарну; 2. На відміну від мети та завдань контролю, його принципи у нормативно-правових актах визначені більш послідовно та у переважній більшості з них. Про важливість, яку законодавець відводить правовій регламентації принципів контролю, свідчить те, що їх перелік наводиться в одних із перших за порядковим номером статтях законодавчих актів; 3. Визначають природу, сутність та зміст контролю, його головне призначення; 4. Стосуються всіх напрямків діяльності контролюючих органів, визначають організаційно-правові основи їх побудови та функціонування. 5. Є обов'язковими для виконання, забезпечують його дієвість та ефективність. 6. Відображають найбільш загальні риси контролю. 7. Їх основним призначенням є узаконення та

упорядкування контрольних дій, позаяк вони визначають основи, ідеї, правила та вимоги, відповідно до яких повинен здійснюватись контроль [7, с.130-131].

Перейдемо тепер до висвітлення змістовної частини системи принципів державного контролю за діяльністю органів прокуратури.

Насамперед слід зазначити, що в доктрині адміністративного права і в літературі взагалі немає позицій стосовно наведення системи принципів державного контролю за діяльністю прокуратури. Одночасно, в літературі достатньо розробленим є питання принципів державного контролю, принципів адміністративного контролю, організаційно-правових принципів діяльності органів державної влади і т.п. Ми виокремлюємо наступну систему основоположних (загальних) принципів державного контролю за діяльністю органів прокуратури: 1) принцип верховенства права; 2) принцип законності; 3) принцип незалежності (самостійності); 4) принцип транспарентності (прозорості) контролю.

Одночасно наголошуємо, що в доктрині адміністративного права можна зустріти ряд інших принципів державного контролю [7, с.126-137;8, с.71-79]. Так, В.М. Плішкін виокремлює: законність, гласність, об'єктивність, плановість, обізнаність, дієвість [9, с. 516]. С.С. Вітвіцький до загальних принципів державного контролю відносить: здійснення контрольної діяльності винятково в межах і порядку, встановлених законом або іншим нормативним правовим актом; законність, об'єктивність і справедливість при здійсненні контрольної діяльності; здійснення контрольної діяльності на основі рівності всіх перед законом; дотримання прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб у процесі здійснення контрольної діяльності; здійснення контрольної діяльності за участю зацікавлених осіб – фізичних і юридичних; верховенство судової влади в здійсненні контрольної діяльності; гласне здійснення контрольної діяльності; презумпція невинності особи [10, с. 80-81].

Ми вважаємо, що наведені нами принципи державного контролю за діяльністю органів прокуратури є основоположними, а всі інші принципи є похідними від них. Так, принцип добропорядності поглинається принципом верховенства права, принцип компетентності поглинається принципом законності, принцип об'єктивності поглинається принципом повноти контролю, принцип своєчасності поглинається принципом верховенства права і т.п.

Першим принципом в ієрархії всієї системи принципів державного контролю за діяльністю органів прокуратури, безумовно, є принцип верховенства права. В ст.1 Основного закону держави закріплено, що Україна є правовою державою [11].

Змістова характеристика принципу верховенства права висвітлена на рівні рішення Конституційного Суду України. Так, у Рішенні у справі про призначення судом більш м'якого покарання (від 2 листопада 2004 р.). Суд

зазначив, що верховенство права - це панування права в суспільстві. Верховенство права вимагає від держави його втілення у правотворчу та правозастосовну діяльність, зокрема у закони, які за своїм змістом мають бути проникнуті передусім ідеями соціальної справедливості, свободи, рівності тощо. Одним із проявів верховенства права є те, що право не обмежується лише законодавством як однією з його форм, а включає й інші соціальні регулятори, зокрема, норми моралі, традиції, звичаї тощо, які легітимовані суспільством і зумовлені історично досягнутим культурним рівнем суспільства. Усі ці елементи права об'єднуються якістю, що відповідає ідеології справедливості, ідеї права, яка значною мірою дістала відображення в Конституції України. Таке розуміння права не дає підстав для його ототожнення із законом, який іноді може бути й несправедливим, у тому числі обмежувати свободу та рівність особи [12].

Під законністю як міжгалузевим принципом варто розуміти декілька явищ, що відображають різні її аспекти, а саме: а) метод державного управління суспільством; б) основи діяльності державного апарату; в) домінуючі характеристики поведінки громадян; г) основний спосіб правового регулювання [13, с.5].

Законність в інтегрованому вигляді визначається як точне, чітке, безумовне, непохитне дотримання й виконання вимог закону всіма громадянами і організаціями. Вона підтримується системою санкцій, процесуальних правил, кадрової політики і правовою пропагандою. Тобто зміст законності включає матеріально-правові, процесуальні і організаційні елементи [14, с.152].

М. С. Строгович, в свою чергу, вважає, що законність полягає в суворому, неухильному дотриманні і виконанні законів усіма органами держави, усіма установами, громадськими організаціями, посадовими особами та громадянами. Саме в цьому, на його думку, і є сутність проблеми законності [15, с.24-39].

Законність необхідна для забезпечення свободи і реалізації прав громадян, демократії, утворення і функціонування громадянського суспільства, науково обґрунтованої розбудови і раціональної діяльності державного апарату. Законність є обов'язковою для всіх елементів державного механізму (державних органів, державних організацій, державних службовців), громадянського суспільства (громадських, релігійних організацій, незалежних газет, неформальних об'єднань та ін.) та для всіх громадян [16, с.157].

Як справедливо зазначає С. Андрощук, принцип законності, який розкривається у такій його ознаці, як верховенство, включає певні складові: 1) верховенство Конституції, яка є Основним Законом у державі; 2) особливу процедуру прийняття й зміни закону – ця процедура має бути передбаченою лише в Основному Законі; 3) обов'язкову відповідність усіх інших нормативних

актів закону – безперечно, це говорить про те, що жоден нормативно-правовий акт не може суперечити Основному Закону; 4) наявність механізмів реалізації й захисту закону закон повинен мати механізм власної реалізації, іншими словами, закон, який не передбачає відповідальності (санкції), є «мертвим»; 5) конституційний нагляд, що забезпечує несуперечність усієї законодавчої системи. Отже, Конституційний Суд України гарантує верховенство Конституції та вирішує питання щодо конституційності того чи іншого закону, прийнятого законодавчою владою [17, с.15].

На думку І. С. Самощенка, зв'язок законності з демократичним законодавством свідчить не про те, що законодавство є її складовою частиною, а лише про те, що законність не може існувати поза політичною демократією, що демократичне законодавство закріплює систему демократії, опосередковує процес її розвитку насамперед з позиції належного та можливого. Законність же, її рівень характеризують ступінь здійснення демократичного політичного режиму в державі» [18, с.10-11].

З огляду на викладене, наголошуємо, що принцип законності є тією конституційною засадою, яка унеможливорює свавілля при здійсненні державного контролю за діяльністю органів прокуратури. Безумовно, жодна посадова особа і жоден державний орган не праві втручатись в діяльність і в прийняття рішення прокуратурою. Маніпулювання прокуратурою, через здійснення державного контролю, є недопустимим. З огляду на викладене, принцип законності спрямований на недопущення будь-яких зловживань. Державний контроль за діяльністю органів прокуратури повинен бути об'єктивним, тобто під час його здійснення повинні бути з'ясовані як негативні, так і позитивні аспекти, що належать до предмету перевірки, пом'якшуючі вину та обтяжуючі вину обставини. Об'єктивність полягає повне і вчасне вивчення фактичних обставин конкретної справи, а також неупереджене вирішення у відповідності із приписами законодавства України.

Наступним базовим принципом державного контролю за діяльністю органів прокуратури є принцип незалежності (самостійності) контролюючого органу.

Не можна не погодитись із висновком О.М. Музичука про те, що принцип незалежності контролю полягає у тому, що суб'єкти його здійснення повинні бути незалежними від керівних органів підконтрольного об'єкта, а також інших суб'єктів (наприклад, конкурентів), які зацікавлені в його результатах. Цей принцип означає, що органи контролю можуть вирішувати покладені на них завдання тільки тоді, коли вони незалежні від підконтрольних суб'єктів і захищені від стороннього впливу, що повинно забезпечуватися низкою юридичних гарантій. Проте, деякі види контролю, наприклад, внутрівідомчий, таку залежність допускають [19, с.127].

Окрім того, контролюючий орган повинен бути неупередженим по відношенню до підконтрольної діяльності органів прокуратури. З даного

приводу В.М. Гаращук пише, що дотримання цього принципу досягається шляхом покладання завдань контролю на осіб, які не зацікавлені в його результатах. Цей принцип є одним із найбільш видимих продовжень принципу законності, тісно пов'язаний з принципами об'єктивності та реальності. Відхилення від принципу неупередженості може тягти за собою кримінальну відповідальність контролерів за посадовий підлог, вчинення корупційного діяння (зрозуміло, за наявності складів злочину) або дисциплінарне стягнення [20, с.155].

Таким чином, контролюючі органи за діяльністю органів прокуратури повинні бути повністю незалежними у своїй діяльності. Їх роль полягає в тому, щоб не допустити будь-які відхилення прокуратури від норм законодавства, в процесі здійснення повноважень. Однак, державний контроль дійсно зможе бути ефективним та об'єктивним лише за умови, якщо контролюючі органи будуть політично і економічно неупередженими. Ми вважаємо, що будь-який вплив на здійснення державного контролю негативно впливатиме на діяльність органів прокуратури. Останнє обумовлюється тим, що у такий спосіб прокуратури може стати легко маніпульованою контролюючими органами.

Наступним принципом здійснення державного контролю за діяльністю органів прокуратури, який заслуговує на увагу, є принцип транспарентності (прозорості).

С.Л. Чижков пише про те, що влада миттєво ставиться під сумнів, як тільки стає відомо, що вона щось приховує або не надає достатньо точну і вичерпну інформацію. Відповідно і надання органом державної влади і достовірної інформації - це не тільки зобов'язання держави своїми громадянами, а й найважливіший механізм легітимації суспільстві. Тому влада, щоб бути легітимною, повинна бути транспарентною в найширшому сенсі цього слова, публічною, гласною рольною суспільству [21, с.5].

Відомий дослідник принципів судової влади В.В. Городовенко у своїй монографії наводить наступне співвідношення та розмежування принципів гласності, доступності, публічності і транспарентності. У етимологічному значенні поняття «гласність» визначається як: 1) доступність для громадського ознайомлення, обговорення та контролю; 2) публічність; 3) загальновідомість чогось, оголошення. Поняття відкритість означає доступність для всіх бажаючих, щирість, несокритість істини. Під «публічністю» розуміється здійснення будь-якої діяльності в присутності публіки, відкритість, щось суспільне, а не приватне. У більшості документах Ради Європи термін «транспарентність» використовується безпосередньо, а в матеріалах, вв'язаних із діяльністю Європейського суду з прав людини, частіше вживається поняття «публічність» і «відкритість». Але у вітчизняній практиці вже склалося досить усталене поєднання цих термінів із різними складовими організації і функціонування судової влади. Так, гласність і відкритість найчастіше використовують при характеристиці процедури судочинства, термін

«доступність» охоплює значно більше моментів, ніж питання прозорості функціонування суду, термін «публічність» традиційно використовується у процесуальному праві при характеристиці державних засад судового процесу (на відміну в принципі диспозитивності) [22, с.181-182].

Ми повністю погоджуємося із позицією В.І. Анішиної, яка дійшла висновку, що в сучасному розумінні зміст принципу транспарентності багатозначний і всі терміни, які використовуються в назві даного принципу («гласність», «відкритість», «доступність» «прозорість», «публічність»), є дуже близькими за значенням, але не ідентичними [23, с.21].

В результаті проведеного аналізу, варто констатувати, що державний контроль за діяльністю органів прокуратури повинен базуватись обов'язково на системі основоположних принципів. В залежності від того, наскільки вони будуть виконуватись, залежатиме ефективність функціонування як самої централізованої системи органів прокуратури, так і системи контролюючих органів за діяльністю органів прокуратури. Окрім того, дані принципи спрямовані не лише на те, щоб державний контроль був ефективним, але і на те, щоб унеможливити необ'єктивний, політичний або ж маніпульований державний контроль, коли останній залежить від волі конкретних посадових осіб.

Саме на основі принципів державного контролю за діяльністю органів прокуратури повинна базуватись державна політика в процесі подальшої реформи інституту прокуратури України. Наголошуємо на тому, що дані принципи повинні бути не декларативними, не нормами-цілями, а саме нормами прямого регулювання, на основі яких базується увесь державний контроль за діяльністю органів прокуратури.

З огляду на вище викладене, ми вважаємо, що державний контроль за діяльністю органів прокуратури буде ефективним лише за умови, якщо такий контроль буде гласним, відкритим, прозорим і публічним. Будь-яка особа, чії права були порушені діями чи бездіяльністю прокуратури, повинна мати право звернутись до того чи іншого контролюючого органу із клопотання про державний контроль конкретного казусу. Державний контроль не може мати вибіркового характеру, а повинен бути доступним для будь-якої особи (як фізичної, так і юридичної). Окрім того, сам процес здійснення державного контролю за діяльністю органів прокуратури не може мати прихований характер, коли всеможливими є різного роду махінації і зловживання посадовими особами своїми повноваженнями. Водночас звертаємо увагу, що не завжди державний контроль повинен бути відкритим і публічним. Так, у ряді випадків, визначених законодавством України, державний контроль повинен бути таємним і не підлягати розголосу, оскільки тут дотримується інший принцип – таємниця слідства. В протилежному випадку, сутність такого державного контролю може бути нівельованим.

Список використаних джерел:

1. Атаманчук Г.В. Теория государственного управления. Курс лекций./Г.В. Атаманчук/ - М.: Юрид.лит., 1997. - 400с
2. Иванов Р.Л. К вопросу о генезисе принципов права // Вестн. Ленинградского у-та. /Р.Л. Иванов/ – Вып. 4. – 1987. – 93 с.
3. Колодій А. М. Принципи права України : монографія / А. М. Колодій. – К. : Юрінком Інтер, 1998. – 208 с.
4. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. – К. ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2009. – 1736 с.
5. Философский словарь / под ред. Т. И. Фролова. – М.: Политиздат, 1991. – 590 с.
6. Гуценко К. Ф. Правоохранительные органы: Учебник для вузов / Под ред. проф. К. Ф. Гуценко. – М., 1995. – 307 с.
7. Музичук О.М. Контроль за діяльністю правоохоронних органів в Україні: адміністративно-правові засади організації та функціонування: дис...д.ю.н.: 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право / Музичук Олександр Михайлович. – Х., 2010. – 481 с.
8. Шестак В.С. Державний контроль в сучасній Україні (теоретико-правові питання): дис...к.ю.н.: 12.00.01 – теорія та історія держави і права; історія політичних і правових вчень/ Шестак Валентин Сергійович. – Х., 2002. – 195 с.
9. Плішкін В. М. Теорія управління органами внутрішніх справ : підручник / В. М. Плішкін ; за ред. Ю. Ф. Кравченка. – К. : НАВСУ, 1999. – 702 с.
10. Вітвіцький С. С. Державний контроль у сфері ліцензійної діяльності: дис... кандидата юрид. наук : 12.00.07 / Вітвіцький Сергій Сергійович ; Нац. ун-т внутр. справ. – Х., 2004. – 178 с.
11. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України від 23.07.1996 – 1996 р. - № 30. - ст. 141.
12. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 69 Кримінального кодексу України (справа про призначення судом більш м'якого покарання): Рішення, Окрема думка від 02.11.2004 № 15-рп/2004 // Офіційний вісник України від 26.11.2004 – 2004 р. - № 45. - ст.2975
13. Боннер А.Т. Законность и справедливость в правоприменительной деятельности. /А.Т. Боннер/ – М., 1992. – 320 с.
14. Зайцев И.М. Сущность хозяйственных споров./ И.М. Зайцев/ – Саратов, 1974. – 375 с.
15. Строгович М. С. Основные вопросы советской социалистической законности./ М. Строгович – М.: Наука, 1966. – 252 с.

16. Бахрах Д. Н. Административное право. Часть Общая: Учебник./ Д.Н. Бахрах. – М.: БЕК, 1993. – 301 с.
17. Андросчук С. Принцип верховенства права: визначення, співвідношення із суміжними поняттями, особливості законодавчого закріплення і реалізації / С.Андросчук // Юрид. журнал. – 2011. - №5. – С.12-17.
18. Самощенко И. С. Охрана режима законности Советским государством./ И.С. Самощенко. – М.: Госюриздат, 1960. – 196 с.
19. Сухонос В.В. Прокуратура в системі державних органів України: теоретичний аналіз сучасного стану та перспектив розвитку: Монографія. / В.В. Сухонос. – Суми: ВТД “Університетська книга”, 2008. – 448 с.
20. Гаращук В. М. Теоретико-правові проблеми контролю та нагляду у державному управлінні: дис. ... доктора юрид. наук : 12.00.07 / Гаращук Володимир Миколайович. – Х., 2003. – 412 с.
21. Чижков С.Л. Социальный контекст проблемы транспарентности правосудия./ С.Л. Чижиков / – М., 2005. – 241 с.
22. Городовенко В.В. Принципи судової влади: монографія. / В.В.Городовенко. – Х., 2012. – 448 с.
23. Анишина. В. И. Принцип гласности, открытости и транспарентности судебной власти: проблемы теории и практики реализации [Текст] В.И. Анишина// Мировой судья 5006 - № 11.-С. 17-26.

УДК 347.73:386.3

Опанасюк Н. О.,
студентка магістратури
Академії муніципального управління

СУТНІСТЬ ТА ЗНАЧЕННЯ ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ФІНАНСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ В УКРАЇНІ

У статті на основі дослідження різних поглядів науковців, уточнюються сутність та значення фінансового контролю в забезпеченні фінансової діяльності. Авторами доводиться, що фінансовий контроль не обмежується перевіркою публічних фондів, він спрямований на аналіз ефективності використання матеріальних та інших фінансових ресурсів господарюючих суб'єктів.

Ключові слова: фінансовий контроль, фінансова діяльність, фінансові ресурси, ревізія, перевірка.

В статье на основе исследования различных взглядов ученых, уточняются сущность и значение финансового контроля в обеспечении